

Prințul și slănicul în lumea lui, într-un lume

BLAKE CROUCH

ULTIMUL ORĂS

PARTEA A TREIA A TRILOGIEI
WAYWARD PINES

editura rao

I

Orele care au urmat dezvăluirilor lui Ethan Burke

JENNIFER ROCHESTER

Casa era atât de întunecată...

Jennifer încercă întrerupătorul din bucătărie mai mult din instinct, dar nu se întâmplă nimic.

Își căută orbecăind drumul, ocolind frigiderul pentru a ajunge la dulapul de deasupra aragazului. Deschise dulapul și scoase sfeșnicul din cristal, o lumânare și o cutie cu chibrituri. Aprinse un chibrit și deschise gazul, apoi așeză un ceainic pe flacără albastră care pâlpâia sfârâind. După ce bucatea de lumânare începu să lumineze, se așeză la masa din bucătărie.

În viață ei anterioară fuma câte un pachet de țigări pe zi și ar fi dat orice să aibă o țigară în momentul acela –

ceva care să-i liniștească nervii și mâinile ce nu se mai opreau din tremurat.

În timp ce ochii i se umpleau de lacrimi, lumânarea se stinse.

Nu se putea gândi decât la soțul ei, la Teddy. Cât de departe se simțea de el...

La două mii de ani distanță, mai exact.

Ea sperase mereu ca lumea să mai existe încă, undeva acolo. Dincolo de gard. Dincolo de acest coșmar. Spera ca soțul ei să mai fie în viață. Casa ei. Slujba ei de la universitate. La un anumit nivel, speranța fusese cea care o ținuse vie în toți acești ani. Speranța ca într-o bună zi să se trezească din nou în Spokane, cu Teddy lângă ea, încă dormind. Speranța ca acest loc, Wayward Pines, să nu fie nimic mai mult decât un vis. Ea s-ar fi ridicat ușor din pat, ar fi mers în bucătărie și i-ar fi făcut ouă. I-ar fi pregătit o cană cu cafea tare. L-ar fi așteptat la masa din bucătărie în timp ce el abia s-ar fi dat jos din pat, în acel halat dezgustător al lui, ciufulit și somnoros, aşa cum îl iubea ea. Apoi, ea i-ar fi spus: „Am avut cel mai ciudat vis azi-noapte“, dar atunci când ar fi încercat să i-l explică, tot ce trăise ea în Wayward Pines ar fi dispărut complet în ceața viselor uitate.

Ea i-ar fi zâmbit pur și simplu soțului ei, aflat de cealaltă parte a mesei, și i-ar fi spus: „L-am uitat deja“.

Acum, speranța ei se spulberase.

Singurătatea era cumplită.

Dar, dincolo de ea, clocotea furia.

Furia că cineva îi făcuse asta.

Mânie pentru tot ce pierduse.

Ceainicul începu să șuiere.

Se ridică nesigură pe picioare, cu mintea năpădită de gânduri.

Ridică ceainicul de pe foc și șuieratul se stinse. Turnă apă fiartă în ceașca ei favorită din ceramică, în care păstra mereu un infuzor de ceai umplut cu flori de mușețel. Cu ceaiul într-o mâna și cu lumânarea în cealaltă, ieși din bucătăria cufundată în întuneric și intră în hol.

Cei mai mulți locuitori ai orașului erau încă la teatru, încercând să asimileze dezvăluirile serifului, și probabil că ea ar fi trebuit să rămână cu toți ceilalți, dar adevărul era că simțea nevoia să fie singură. În noaptea aceea nu voia decât să plângă în pernă. Dacă somnul avea să vină, ar fi fost grozav, dar ea una nu-l aștepta.

Când ajunse la balustradă, începu să urce scările care scârțâiau la fiecare pas, cu lumina lumânării pâlpâind de-a lungul pereților. Curentul se mai oprise și înainte, de mai mult ori, dar ea nu putea scăpa de senzația că în noaptea aceea, dintre toate, acest lucru însemna ceva.

Faptul că închisese toate ușile și ferestrele îi oferi o vagă – foarte vagă, ce-i drept – liniște sufletească.

SERIFUL ETHAN BURKE

Ethan privea în sus, spre gardul de șapte metri cu piloni din oțel și cabluri cu piroane, prevăzut pe marginea de sus cu colaci de sărmă ghimpată. De obicei, gardul bâzâia, fiind străbătut de un curent electric cu o intensitate de o mie de ori mai mare decât cea necesară pentru electrocutare. Bâzâitul era atât de puternic, încât se putea auzi de la o sută de metri distanță și făcea să-ți vibreze tot trupul când te apropiai de gard.

Însă în noaptea aceea Ethan nu mai auzea nimic.

Mai rău chiar, poarta de nouă metri era larg deschisă.

Blocată în poziția aceea.

Fuioare de ceată treceau prin deschiderea porții, ca niște mesageri ai unei furtuni iminente, iar Ethan aruncă o privire spre pădurea întunecată de dincolo de gard.

Peste bătăile nebunești ale propriei inimi, el auzi urletele care răsunau în pădure.

Aberațiile se apropiau.

Ultimele cuvinte ale lui David Pilcher ii răsunau în minte la nesfărșit.

Iadul vine la tine.

Asta se întâmpla din vina lui Ethan.

Făcuse greșeala de a-l da în vîleag pe psihopatul acela nenorocit. El îl provocase.

Iadul vine la tine.

Ethan le spusese oamenilor adevărul.

Iar acum, toți locuitorii orașului, inclusiv soția și fiul său, aveau să moară.

* * *

Ethan porni grăbit înapoi prin pădure, panica lui crescând cu fiecare pas, cu fiecare suflare disperată. Își croia drum printre pini, alergând acum de-a lungul gardului mut.

Bronco-ul său se afla chiar în față, iar urletele se auzeau deja mai tare, din ce în ce mai aproape.

Sări în spatele volanului, porni motorul și demără în trombă printre copaci, forțând sistemul de suspensie până la limită.

Vibrăriile înălțurără și ultimele bucăți de sticlă din parbrizul spart.

Văzu șoseaua care cotea înapoi spre oraș, urcă rapid rambleul și ajunse pe pavaj.

Apăsa pedala de accelerație până la capăt.

Motorul gemu.

Ieși cu mașina dintre copaci și goni mai departe, pe lângă pajiste.

Farurile mașinii sale luminară panoul publicitar care înfățișa o familie de patru persoane, din anii '50. Cei patru fluturau din mâini, afișând un zâmbet lipsit de griji deasupra sloganului: